

P O R T I C

Novament davant el poble en festes, un més entre tots, desitjós d'actualitzar les realitzacions que van omplint la història de Santa Eulàlia.

És difícil historiar en els nostres dies. La vida actual es viu tan ràpida que la mà no és prou lleugera per a poder copsar les tantes i tantes variacions que transformen la cara de les nostres terres.

Tot es remou com un formiguer en ple estiu. Des de les zones altes i seques, de vista esplèndida, passant per on un dia em contaven que se'n deia Can Peles, perquè fou d'allà el primer veí del poble que guanyà una «pela» per mig jornal de fangar, i que ara quedaria ben estranyat de poder veure l'aspecte d'avui; seguint la baixada fins a perdre's tot al llarg del Rieral, fins els paisatges sempre verds de Can Sabater. Per tot, torres, cases i casetes que sorgeixen arreu i canvien la fesomia del terme.

Urbanitzacions ací i allà, tractors, excavadores, màquines estranyes, camins i carreteres, propietaris, funcionaris, autoritats, tècnics, grups i acompanyaments, i tots la cara riallera, senyal de benefici comú i progressiu.

L'any passat parlàvem de la plaça de darrera l'Església. Ja és la vella. Una altra se li estén al davant, un mirador del Vallès sempre distint. I devem pensar ja en aquestes places d'aquí a uns anys, empedrades, amb flors i llums, que el zel de les autoritats no deixarà que es quedin enrera.

També l'any passat, a la portada d'aquest Anuari, vèiem l'Ajuntament i els dos arbres d'espessa fullaraca. Ja no hi són, i dos esbelts abets emmarquen delicats l'entrada de la Casa Gran, tota restaurada.

Col·legis nous al Rieral, restauració dels antics, projectes i realitats.

No estranyeu aquestes paraules. Voldria glosar en elles l'aspecte més representatiu d'aquests anys, que es recordi com i quan Santa Eulàlia no es queda enrera en aquesta marxa d'engrandiment i embelliment que, ben cert, deuen ésser uns exponents de la pau i el progrés de la nostra Pàtria.

Josep Claret i Bargalló